

Chuyển nhà

Việc thứ nhất mà chúng ta có thể làm khi trời nổi gió là chuyển nhà. Mẹ tôi đã nói thế đấy. Chuyển đến một nơi ở mới, sống một cuộc đời mới và gác lại những thứ cũ kỹ, đóng gói nó lại và bỏ vào kho, niêm phong nó lại rồi cất vào một góc. Nhưng đừng phá hủy nó, đừng làm nó biến mất, bởi vì kỉ niệm dù tốt hay xấu cũng đều rất quý giá. Chúng ta đừng quên đi chúng dù chúng từng làm ta buồn, vì sẽ luôn có cách hô biến những điều đau buồn thành những niềm vui.

Hôm ấy, tôi cùng mẹ chuyển khỏi nơi ở cũ để đến một nơi mới, mẹ bảo với tôi đó sẽ là một nơi đặc biệt, nhưng đó không phải là một căn nhà. Tôi bám theo đòi mẹ tiết lộ xem rốt cuộc nếu đó không phải một căn nhà thì có thể là gì? Nơi chúng tôi sắp chuyển đến sống là ở đâu cơ?

Thế nhưng mẹ vẫn cứ úp úp mở mở, vì mẹ bảo, chính mẹ cũng không thật tự tin rằng tôi sẽ thích nơi đấy. Mẹ đã chuẩn bị tinh thần cho việc tôi ghét nó rồi. Điều này càng làm tôi thêm nghi hoặc.

- Hôm nay trời nổi gió, rất thích hợp để chuyển nhà. - Mẹ nói vậy với khuôn mặt buồn buồn.

Mẹ tôi không hay vui, không hay cười như những bà mẹ khác. Mẹ tôi hay buồn và trầm ngâm lắm. Họ hàng bảo tôi giống mẹ vì tôi cũng là một đứa trẻ nghĩ nhiều, nhưng khác ở một chỗ là tôi lại rất hay cười, họ bảo vì tôi còn là trẻ con.

Chuyển nhà là một công việc phức tạp, vì thế, ta nên làm nó vào những ngày ta thấy lòng mình khoan khoái và thư giãn. Vì khi thư giãn, ta biết điều gì là cần thiết với bản thân, điều gì cần bỏ lại và điều gì cần mang theo trên chặng đường sắp tới. Quả thật, công việc này làm tôi phân vân khủng khiếp. Số đồ dùng chúng tôi phải bỏ lại ở nhà cũ còn nhiều hơn số mà chúng tôi có thể mang đi. Bởi

vì mẹ nói việc chuyển nhà cần phải đơn giản và gọn gàng hết mức.

Tôi chỉ được mang theo hai bạn gấu bông trong số năm bạn, chỉ được giữ chiếc cặp mới mua còn chiếc cặp cũ lấm lem mực thì phải bỏ đi, giày dép cũng chỉ giữ lại những đôi mới nhất và sạch nhất.

- Giống như dành ra một ngày để mẹ con mình cùng kiểm tra lại thứ gì mới thật sự cần thiết vậy. - Mẹ tôi nói trong lúc so hai chiếc mũ trên tay.

Mẹ nói đúng. Qua việc chuyển nhà này, tôi nhận ra mình và mẹ đã tích trữ quá nhiều đồ thừa thãi, quá nhiều những món mà mấy năm nay chúng tôi chẳng thèm dùng đến. Những chiếc cốc được tặng, những khung ảnh trống không, những bức tượng nhỏ xinh, tất cả đều chẳng cần thiết. Tôi nhận ra chỉ cần sống thôi thì chúng tôi không cần phải có nhiều đồ đạc đến thế.

- Con sẽ không có phòng riêng nên không thể tự do bày bừa nữa. - Mẹ lại tiếp tục hé lộ thêm chút thông tin về nơi ở mới.

- Con không có phòng riêng ạ?

Không cần phải nói thì có lẽ các bạn cũng hiểu tôi đã thất vọng tràn trề đến mức nào.

- Phải. - Mẹ gật đầu. - Con sẽ ở cùng phòng và ngủ chung với mẹ.

- Sao lại như vậy ạ?

- Vì nơi đó không phải một căn nhà, chúng ta không có nhiều phòng để ở. Chỉ có một căn phòng cho hai mẹ con thôi.

- Con không chịu! Con ở phòng riêng quen rồi mà mẹ. - Tôi vùng vằng, chỉ tưởng tượng đến điều mẹ vừa nói cũng khiến tôi không thể chấp nhận nổi.

- Mẹ biết. - Mẹ nhìn tôi. - Nhưng chúng ta phải chịu khó. Mẹ hứa chúng ta chỉ ở đó một khoảng thời gian ngắn thôi. Con hiểu lời mẹ không?

Tôi ầm ỨC đến mức muốn khóc òa lên, nhưng khóc vì chuyện này thì thật là trẻ con. Tôi nhìn mẹ hờn dỗi, cố nuốt nghẹn xuống. Mẹ ôm tôi vào lòng, tìm cách an ủi:

- Con chịu khó nhé! Mẹ xin lỗi.

Mẹ xin lỗi tôi dù tôi nghĩ mẹ không có lỗi gì hết, chỉ có cái nơi chúng tôi sắp đến mới có lỗi mà thôi. Nơi ấy cần xin lỗi tôi mới phải. Nhưng một nơi chốn thì không biết cách xin lỗi, nên có lẽ mẹ đang xin lỗi thay cho nó.

Tôi vùng thoát khỏi mẹ, việc này không thể chấp nhận được. Tôi rơm rớm nhìn bà, rồi vội vàng lấy tay quẹt nước mắt trên mặt đi. Mẹ bối rối, cúi

xuống nhìn hai cánh tay vẫn còn ở tư thế của một vòng ôm. Có lẽ mẹ biết tôi đang cố nhịn để không khóc, nhưng ngăn cản một nỗi tức giận đang dâng trào là rất khó, chính bà cũng không biết phải làm sao nữa. Thế là việc dọn đồ tiếp tục diễn ra trong không khí hậm hực và tiếng thút thít của tôi. Mẹ chỉ có thể hứa rằng mọi thứ sẽ không tệ như tôi tưởng tượng, dù dường như mẹ cũng không chắc.

Đối với một đứa trẻ như tôi khi ấy, thứ gì cũng đều được xem là vĩnh viễn. Mẹ mãi mãi là mẹ của tôi, cha mãi mãi là cha của tôi, ngôi trường tôi học mãi mãi là ngôi trường của tôi, bạn bè tôi chơi cùng mãi mãi là bạn bè của tôi. Cả thế giới của một đứa trẻ chỉ gói gọn trong bao nhiêu đó thứ và vì chưa hiểu hết về cuộc đời nên tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ có một ngày những thứ bên cạnh mình biến mất. Nhưng chuyển nhà là một công việc kì quặc, nó khiến tôi nhận ra quả thực mọi thứ đều có thể thay đổi.

Tôi sẽ đến một nơi mới, vào học một ngôi trường mới và kết thân với những người bạn mới. Tất nhiên những thứ cũ kia vẫn là của tôi, cha vẫn là cha tôi, trường tiểu học vẫn là trường tôi, đám bạn chơi cùng vẫn là bạn tôi, chỉ là từ giờ tôi sẽ có thêm một ngôi trường mới, một đám bạn mới và một chỗ ở mới nữa mà thôi.

Không chỉ có mẹ thường hay xin lỗi tôi, cha cũng hay xin lỗi tôi. Mỗi khi cha nói yêu tôi, ông sẽ kèm theo một câu xin lỗi. Tôi cảm thấy rất buồn cười, vì cô chủ nhiệm thường dạy chúng tôi rằng tình yêu là một niềm vui, là một điều hạnh phúc và ta hãy luôn yêu thương những người bên cạnh, hay rộng lớn hơn, không chỉ đối với con người mà hãy yêu thương mọi thứ. Thế đấy, tình yêu vui thế mà, nhưng cha lại xem đó là một điều cần phải tha thứ.

Mỗi dịp gặp tôi, ông đều bế tôi lên hôn hít, nói yêu tôi và kèm theo một lời xin lỗi. Yêu mà chẳng khác gì nợ nần nhau vậy? Như thế việc ông yêu tôi là một thứ tội lỗi.

- Không phải đâu Phong. - Cha lắc đầu khi nghe tôi thắc mắc điều ấy. - Yêu không phải là một thứ tội lỗi. Cha nói mình có lỗi không phải vì đã yêu con mà là vì cha cảm thấy không thể yêu con nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Có thể giải thích theo hướng đó nhỉ? Tôi cố gắng ghi nhớ lời của cha để hỏi lại mẹ cho chắc. Nhưng cha đã dặn tôi tốt nhất đừng hỏi mẹ, nên tôi giữ nó trong lòng, có thể tôi sẽ đi hỏi một người khác. Tôi muốn chắc chắn rằng tình yêu không phải là một tội lỗi.

Thế giới người lớn phức tạp như vậy đấy, lúc trước họ nói thế này nhưng lúc sau họ sẽ nói thế khác. Họ nói mình vui trong lúc đang khóc. Họ nói mình ổn trong lúc khuôn mặt buồn rười rượi. Họ nói mình rất khỏe trong lúc lấy hai tay xoa xoa đầu và nhăn nhó vì một cơn đau. Có lúc họ còn nói mình muốn nghỉ ngơi trong khi vẫn mang giày để đi làm nữa... Vậy là trẻ con phải vất óc đoán xem lúc nào họ nói thật và lúc nào họ nói dối, bởi vì người lớn thường không làm theo những gì họ bảo bản thân muốn làm. Tôi còn tưởng khi lớn lên, ta sẽ được tự do sống theo ý mình mà không phải chịu bất kì sự cấm cản nào hết, nhưng hình như tôi đã hiểu nhầm thì phải.

Thế đấy, người lớn thật rắc rối, nhưng họ lại cứ bảo bọn con nít chúng tôi mới là đồ rắc rối. Đúng là bất công mà!

Làm quen với những điều mới

Việc thứ hai mà chúng ta có thể làm khi trời nổi gió là làm quen với những điều mới. Đây vẫn tiếp tục là ý tưởng của mẹ nhưng tôi không thật sự tán thành nó lắm. Vì đối với một đứa trẻ, việc phải làm quen với những điều mới là quá khó khăn. Những đứa trẻ luôn bất an với những điều mới, à không, tôi tin là đến cả người lớn cũng bất an với những điều mới. Lúc ngồi trên xe máy chở tôi chạy theo chiếc xe tải chuyển đồ, trông mẹ bất an thấy rõ luôn.

- Vào những ngày mát mẻ, chúng ta sẽ có tinh thần để khám phá những nơi chúng ta chưa từng biết, đúng không? Thế nên, mỗi khi trời nổi gió, hãy tận dụng để khám phá những điều mới. - Mẹ giải thích với tôi, trong lúc gió thổi tóc mẹ bay phần phật và rối tung lên, chui cả vào mồm tôi.

Mẹ quên bới tóc lên, tôi phải ngồi phía sau giữ mái tóc cho mẹ. Tôi rất thích mái tóc đen dài của mẹ, thích mẹ mỗi khi bà xoa tóc ra. Lúc ấy trông mẹ tôi thật hiền. Nhưng phần lớn thời gian mẹ luôn ở bệnh viện, trong bộ đồng phục màu trắng và giấu hết tóc vào trong một chiếc mũ, những lúc như vậy nhìn mẹ nghiêm túc đến đáng sợ. Nên việc mẹ quên bới tóc lên không khiến tôi cảm thấy khó chịu tí nào.

Hai tháng trước, mẹ thông báo với tôi là mẹ không còn làm việc ở bệnh viện nữa.

- Công việc ở đó không còn là của mẹ nữa ạ? - Tôi đã hỏi lại mà còn chẳng nhận ra câu hỏi ấy sẽ làm bà buồn đến mức nào.

- Phải. - Mẹ gật đầu sau một thoáng ngập ngừng, có lẽ khi đó bà đang cố tìm một từ nào khác để gây hoang mang hơn từ “mất việc”, nhưng vì chưa thể tìm ra nên đành phải đồng ý với tôi. - Mẹ bị mất việc ở bệnh viện.

- Công việc có thể bị mất ạ?

- Có chứ con. Mọi thứ đều có thể mất.

Thế là tôi lại được mẹ cho biết thêm một điều mới, đấy là đến cả công việc cũng không phải là thứ vĩnh viễn.

Tôi đã tưởng tượng khi chúng ta trở thành người lớn, những người lớn hơn cùng nhau đưa ra quyết định cho chúng ta làm một nghề nào đó, thế là cả đời chúng ta sẽ làm công việc ấy. Một người lớn được trao cho nghề giáo viên, thế là cả đời họ sẽ làm giáo viên. Một người được kết luận là rất hợp với nghề bán tạp hóa, thế là họ trở thành chủ tiệm tạp hóa cả đời. Tôi đã nghĩ như thế đấy. Nhưng lại tiếp tục có một sự nhầm lẫn ngây thơ ở đây, người lớn hoàn toàn có thể mất việc bất cứ lúc nào.

Vậy là lại thêm một điều không vui về cái gọi là “nghề nghiệp”. Lúc học mẫu giáo, tôi đã nói với mọi người mình muốn làm nghề trẻ con, nhưng họ bảo tôi rằng không có nghề làm trẻ con, đó là điều khiến tôi thất vọng đầu tiên. Bây giờ còn cả chuyện của mẹ tôi, nên càng làm tôi buồn hơn nữa.

Nhưng bạn yên tâm nhé, có những điều vẫn là vĩnh cửu, tôi chắc chắn như vậy! Gió là vĩnh cửu, cơn gió này sẽ nối tiếp cơn gió khác, làn gió này thổi qua thì làn gió khác sẽ đến ngay. Những ngày không có gió chỉ là do chúng đã trốn đi đâu đó mà thôi, chúng không hề biến mất. Cơn gió không xuất hiện ở chỗ này thì sẽ ở chỗ khác, không ở chỗ tôi với mẹ thì sẽ ở chỗ của cha, còn không nữa thì nó sẽ ở chỗ của ông bà. Bạn để ý mà xem,

